

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.librariaeikon.ro, www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CIMBOROVICI-TEODOREANU, EUGENIA

Trilogia unui destin / Eugenia Cimborovici-Teodoreanu. -

București : Eikon, 2026-

3 vol.

ISBN 978-606-49-1727-0

Vol. 1 : Păianjenul negru. - București : Eikon, 2026. - ISBN
978-606-49-1728-7

821.135.1

Redactor: Mihai Salvan

Design copertă: Andreea Spiridon-Duduman

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Eugenia Cimborovici-Teodoreanu

TRILOGIA UNUI DESTIN

PĂIANJENUL NEGRU

E I K O N

București, 2026

CUPRINS

CAPITOLUL I

Sub semnul întrebării la Spitalul Clinic de Ortopedie,
Traumatologie și TBC osteoarticular „Foișor”, București.....17

CAPITOLUL II

La spitalul Clinic de Urgență „Bagdasar-Arseni” 28

CAPITOLUL III

Dezbrăcându-mă de amintiri pe patul de spital..... 44

CAPITOLUL IV

Din nou la „foișor” pe balanța destinului.....228

CAPITOLUL V

„Oncologia e o știință!” 281

CAPITOLUL VI

Un drum imprevizibil cu ambulanța în ajunul Crăciunului..... 289

CAPITOLUL VII

Cu viața-n palme la îngrijiri paliative 309

CAPITOLUL VIII

Pe puntea dintre anotimpuri 369

CAPITOLUL IX

Viața e o fărâșă de timp, în care fiecare învață a trăi! 397

CAPITOLUL X

Nu rămâneam datoră timpului 436

CAPITOLUL I

**Sub semnul întrebării
la Spitalul Clinic de Ortopedie, Traumatologie
și TBC osteoarticular „Foișor”, București**

„O posibilă hernie de disc”

Mașina a frânat în fața unei porți înalte.

— E o urgență! i-a spus cuiva Mihai, prin geamul întredeschis.

Somnoroasă încă la primele ore ale dimineții de joi, 28 octombrie 2004, poarta s-a deschis înghițind alertată mașina cu noi trei.

— Am ajuns! m-a anunțat Alexandru după amuțirea motorului mașinii, pomenindu-mă în curtea unei clădiri bătrâne cu inscripția: „Spitalul clinic de ortopedie, traumatologie și TBC osteoarticular Foișor”.

Împăienjeniți de durere după noaptea nedormită, ochii mei priveau fără mine în golul necunoașterii.

— Să coborâm atent! m-a readus soțul din vârtoarea întrebărilor tăcute.

Împreună cu Mihai, m-au pus pe picioare; ele, însă, nu mă mai ascultau, dreptul devenindu-mi total străin sub presiunea înțepăturilor fulgerătoare.

— Cad! mi s-a rupt instantaneu de pe buze, în aceeași fracțiune de secundă simțind sprijinul brațelor vâjnoase.

Venită pentru o consultație de specialitate, într-o clipă devenisem o legumă cosită de neputință, nevoită să accept scaunul rulant adus de două infirmiere care coborâseră în grabă rampa lungă cu balustradă din stânga ușii înalte fără hodină. Luându-și

rămas bun, prietenul nostru mereu săritor la nevoie Mihai Manole, profesor universitar, s-a grăbit spre Institutul de Construcții, noi rămânând să-l așteptăm la Camera de Gardă pe doctorul Gheorghe Pavelescu recomandat de prietena Eugenia Guzun, redactor la Radio România Actualități.

Raportul de gardă părea să nu se mai termine. Mi-am cunoscut în sfârșit medicul: un bărbat de statură mijlocie, bine făcut, cu un mers domol dar ferm. Privirea blândă, dar pătrunzătoare, îmi dădea impresia că îmi scana de la distanță întreaga făptură, căutând locul grav afectat. Punându-mi din start toată speranța în profesionalismul dumnealui, mi-am adunat bruma de puteri să mă ridic din scaun, dar...

— Nu vă forțați, nu vă face bine! m-a atenționat vocea caldă a salvatorului meu. Vă vom ajuta noi. Să sperăm că totul se va rezolva.

Consultându-mă atent la Camera de Gardă, doctorul a ieșit pe hol să vorbească cu Alexandru, urechea mea muzicală prinzând o frântură din discuția lor: „Sperăm să fie doar o hernie de disc, cum pare la prima vedere. Investigațiile vor elucida esențialul”. Internarea de urgență m-a alarmat, un fior straniu străpungându-mi coloana vertebrală în fața ușii salonului 4, la parter. „Ce ar putea fi oare dacă nu o hernie de disc?!", m-am întrebat cu înfrigurare. „Rezistă! Orice-ar fi, vei învinge!", a răsunit de undeva de dincolo de mine ecoul unei voci calde, impunându-mi să mă las total în stăpânirea ei magică.

Patul din stânga ușii, străin, rece, părea să mă fi așteptat demult anume pe mine. Înceleștându-mă strâns în îmbrățișarea sa, îmi zădărnicea toate eforturile de a mă întoarce de pe o parte pe alta, impunându-mi doar poziția culcat pe spate. Durerile se încăpățâneau să mă încorseteze total, ameliorându-se puțin doar după analgezicele administrate. „Am paralizat, oare?!", m-am întrebat încercată de un fior glacial care mă împingea spre un gol imens. Nu mă puteam nicicum împăca cu starea în care ajunseseam, suferința sufletească fiind greu de suportat. Durerile sfâșietoare, pornite dintr-un punct anume al coapsei mele drepte și coloana vertebrală, mă ardeau până

în vârfurile degetelor de la picioare. Gândurile măcinătoare pe patul de spital mi se amestecau, bătându-se cap în cap.

„Eu, cea care dusesem de când mă știu o viață activă, să ajung imobilizată la pat?! Să nu mi se supună corpul meu atât de ascultător până mai ieri?!”, suspinau întrebările neputincioase în căutarea vreunui răspuns, lacrimi amare furișându-mi-se tăcut spre coada ochilor. Inutil m-am forțat din nou să mă întorc pe o parte încercând să le ascund, printre ele pironindu-mi privirea în tavanul alb, înalt, străin. „Nu! Nu! Nu se poate! Cum să devin eu o legumă ținută la pat?! De la cinci ani am practicat gimnastica ritmică, ghidată inițial părintește de inegalabila mea prima învățătoare Lidia Alexandrovna Martnos, deschizătoare de drumuri pentru mine. Dumneaei, cunoscătoare a tuturor tainelor mele, i-am promis să depășesc orice obstacole, ținându-mă de cuvânt în toate pe parcurs. Nu-i pot trăda încrederea! Trebuie să existe vreo cale de scăpare! Căutând-o, o voi găsi! Tata mă învățase în copilărie să nu mă rătăcesc prin pădurea care păzea, hrănea și încălzea dintotdeauna satul nostru basarabean, Chetrișul meu drag de pe malul stâng al Prutului. Nu-i voi dezamăgi memoria! Prezenta stare amară o cunoaștem doar eu cu bunul meu soț, împreună ducându-i povara. Trebuie să fac tot posibilul să nu mă rătăcesc prin suferință!", mi se zvârcoleau la tâmpile gândurile, furtuna din sufletul meu întetindu-se cu fiecare clipă. Ca să o pot cumva stăpâni, m-am refugiat atent în amintirile copilăriei mele, unde sălășluiește copila negruță cu ochii căprui doldora de curiozitate și părul castaniu lung prins în două coșite. Când mi se puneau greul pe suflet, cu chipul ei și al primei mele învățătoare îmi aflam alean de când mă știam, zărindu-le imaginar în plină pregătire de vreun nou spectacol pe scena clubului sătesc sau în poiana de la marginea pădurii cu stejari seculari dintre Prut și afluentul său Camenca noastră. Gândul fugar mă purta pe la izvoarele și iazurile satului; la hârtopul dinspre Viișoara cu brândușe de toamnă; la dealul cu via colhozului; la tăpșanul de după sat, loc ferit de ochii și gurile rele, tocmai bun pentru antrenamentul meu de acrobație. Făcând acolo de câteva ori șpagatul, piruetele, salturile

în aer mi se păreau floare la ureche, orice activitate sportivă fiind benefică pentru firavul meu corp greu încercat, de la primii pași, de rahitism. *„Cântam, trăiam având curaj pentru concerte, indiferent de frăgezimea corpului meu; parcurgeam cu ușurință zeci de kilometri de drumeții cu diverse obstacole câștigând competiții; colindam entuziasmată pădurea noastră, fără teamă de a mă rătăci și fără a mă putea opri vreun eventual pericol. Vara traversam înot de zeci de ori în zi Camenca noastră, iarna patinând, fie și pe patine improvizate, pe oglinda înghețată care îmbrăca parțial fața râului; înfruntam cu voință și curaj câte și mai câte obstacole pe parcurs! Mi-am pierdut oare curajul și voința, îngăduind să devin o legumă țintuită la pat?! Nu! Nu se poate! Nu e corect! Trebuie să mă ridic! Tre-bu-ie!”*, mi se confruntau la tâmpile gândurile încrezătoare, sănătoase. Eșuând și următoarea încercare de a mă ridica în șezut, am înțeles calvarul, refuzând încă să accept realitatea, oricât de aprig m-ar fi durut lacrima de neputință ce-mi brăzda amarnic obrazul și sufletul.

Ușa salonului s-a întredeschis, lăsând să intre doctorul Pavelescu și o doctoriță de statură mijlocie, tunsă scurt, „băiețește”, urmați de Alexandru. Citind mirarea și îngrijorarea din ochii soțului surprins de agravarea galopantă a stării mele în cele doar câteva ore cât lipsise, m-am refugiat tăcut în sinea mea.

— N-o voi „înțepta”! i s-a adresat ferm doctorița colegului său, analizând împreună fișa cu rezultatele analizelor și filmul RMN făcut în urmă cu ceva timp la Spitalul Panduri, prin intermediul unei cunoștințe. Vreau RMN la coloană cu substanță de contrast!

Medicii au ieșit din salon discutând în termeni medicali necunoscuți mie. Urmărindu-i tăcut cu privirea, mă străduiam să înțeleg măcar ceva...

— Mă voi întoarce! mi-a spus soțul urmându-i grăbit. În mintea mea, se înghesuiau insistent gânduri tot mai sumbre și obraznice, pe care încercam să le gonesc, împotrivindu-mă încă neputinței, închizând ochii în speranța aflării vreunei soluții.

— „Fiind pe mâini bune, la Foișor, totul se va rezolva”, încerca să mă liniștească soțul revenit în salon. „Păcat că spitalul nu are tomograf. Mă voi întâlni cu Denisa lui Mihai, apoi voi ajunge la spitalul M.A.I recomandat pentru CT la șoldul tău drept. Te vor programa pentru luni, vinerea având program scurt. Nu voi reuși să mă reîntorc astăzi. Voi veni mâine mai devreme, iar sâmbătă voi putea rămâne mai mult timp cu tine, programul vizitelor fiind lejer. Încearcă să dormi măcar puțin! Te vor ajuta și medicamentele”, mă povățuia soțul, ca și cum ar fi urmat să plece pentru o săptămână, nu doar până în următoarea zi, în zadar străduindu-se să-și ascundă îngrijorarea scrisă pe chipul și în privirea sa.

Problema mea trecu pe un loc secundar după întoarcerea în salon a Elenei, pacienta cu piciorul blocat îndoit în genunchi, care se deplasa foarte greu în cărje. Lăsându-se abătută pe patul său din stânga mea, Elena tăcea, dând impresia că anume în acea tăcere îngrijorătoare ar fi căutat răspuns la o anume întrebare.

— Ce ți-au mai spus? a rupt tăcerea cealaltă pacientă.

— Ursu e de gardă. După-amiază, mă va vizita să-mi spună dacă mă va opera mâine. De-o săptămână mă tot amână, ținându-mă în spital fără niciun rost, cu vocea tremurândă i-a răspuns Elena colegei sale care n-o slăbea cu întrebările.

Am înțeles că era vorba de un medic cu acel nume, urma să-l cunosc după-amiază.

— Ești pregătită de operație pentru mâine? din ușă a întrebat-o apăsător pe Elena doctorul, scrutând-o cu o privire ca de corb, răspunsul ei afirmativ fiind dus din salon în aceeași grabă.

Situația Elenei mă răscolise profund. Compătimind-o din tot sufletul, încercam, totuși, să mă detașez de cele auzite, pline de un iz a ceva tare urât. Concentrându-mi atenția pe starea mea înțesată de fulgerări răscolitoare, mi-am impus să rămân un simplu observator a tot ce se petrecea în salonul străin mie, așteptând nerăbdătoare revenirea lui Alexandru. Rătăcind prin vârtoarea gândurilor, n-am

observat când a intrat infirmiera Aura, care dimineață mă adusese în salon în cărucior.

— Soțul tău m-a rugat să am grijă de tine până la întoarcerea sa. Va mai dura, peste tot în capitală fiind aglomerație. Ai nevoie de ceva anume?! a întrebat ea din ușă, cu greu realizând că mi se adresa mie.

— Nu! Mulțumesc! i-am răspuns, rostind în gând: „Doar de sănătate și de liniște sufletească duc lipsă”.

Agățându-mă încă de bruma de speranță rămasă, visam cu ochii deschiși că voi găsi în curând ieșire din starea ciudată în care mă îngrămădisese soarta, prima noapte la „Foișor” părându-mi-se o veșnicie. Avusese dreptate Alexandru, medicamentele mă ajutaseră să adorm măgulită de speranța că, după o noapte de odihnă, mă voi putea ridica din pat. Trezindu-mă în zori, dezamăgirea m-a îngrozit. Jumătatea inferioară a corpului meu, total străină, n-o simțeam defel, paralizia galopantă instalându-se nepoftită, fără să-i fi știut cauza și fără s-o accept. Întepăturile în coloană devenind tot mai obraznice, îmi dădeau senzația că cineva sfredelea răutăcios prin oasele mele, mai ales într-o anume zonă a coapsei drepte și a coloanei vertebrale.

Refugiată total în visele mele seci, n-am auzit când a intrat în salon Alexandru, dând binețe tuturor.

— Ai spus ceva sau mi s-a părut? m-a întrebat calm soțul, făcându-mă să tresar ușor.

— Alexandru! am reușit eu să-i prind privirea, citind pe chipu-i vădita îngrijorare pe care încerca s-o ascundă cu un zâmbet cald. Spune-mi, te rog, adevărul. Ce se întâmplă cu mine? Să fi făcut oare hernie când m-am răsucit ca să evit căderea?! Ce ți-a spus doctorul Pavelescu? Hernia e cauza imobilității mele sau altceva? Se va rezolva?

În tăcerea soțului surprins de avalanșa întrebărilor, intuiam zbătându-se ceva ascuns de mine, dar nu-i puteam răni discreția, mințindu-mă că o fi având alt motiv de îngrijorare.

— Deocamdată, pare a fi o hernie de disc operabilă. Rezultatul examinării CT va lămuri unele lucruri. Nu-ți face griji! Se va rezolva curând cu bine totul. Să avem răbdare. Ești pe mâini bune și...

Străduindu-mă să deslușesc în tonul reținut al soțului ceva foarte important ce îmi scăpa, sfârșitul frazei nu-l mai auzisem, rămânând să glăsuiască răspicat doar durerile mele înviorate înaintea următoarei doze de analgezice. Suferința mușca necruțător din trupul meu, ofilindu-mi-l cu fiecare clipă.

Ghinionul pacientei Elena din salonul 4, la parter

În dimineața acelei zile de vineri, mă gândisem mult și la situația Elenei, intrată în operație, rugându-mă să-i fie redat mersul normal, ca să-și poată relua serviciul. Nu mă așteptam să văd un alt ghinion al ei. Abia ținându-se în cârje, Elena s-a întors în salon plângând ca un copil. Prăbușindu-se ca și cosită pe pat, încerca să-și înăbușe în pernă durerea.

— Ce s-a întâmplat, Elena? De ce te-ai întors? o tot întreba cealaltă pacientă, stresată și ea de situația imprevizibilă.

— Ți-am spus, Ioana, că fără bani nu mă va opera! Ți-am spus! A urlat la mine ca la ultimul om: „Mi-ai zis că ești pregătită de operație! Ți s-a spus costul, dar tu...?! Întoarce-te în salon! Luni vei fi externată!”. Țipătul lui îmi persistă în urechi! a răbufnit Elena după ce și-a plâns îndelung necazul, vărsându-și durerea din suflet în fiecare cuvânt. Acum ce mă fac?! De unde să iau eu șaptezeci de milioane? Sunt stâlpul de nădejde al celor trei copii ai mei, care mă așteaptă acasă! Ce să le spun? Soțul meu bețiv m-a nenorocit lovindu-mă cu o scândură peste genunchi, iar doctorul ăsta vrea bani. Greșindu-mi operația prima dată, mi-a promis că-și va corecta greșeala, dar a uitat. Ce să mă fac? De unde, Dumnezeule, să iau eu atâția bani...?!

Privind-o îngrozită de situație, fără să fi priceput prea multe, îmi doream s-o fi putut ajuta cumva, dar eram și eu o străină fără vlagă în vârtoarea incertitudinilor. Nu puteam decât s-o compătimesc în sinea mea, rugându-mă pentru ea.

— De ce nu te duci la directorul spitalului? Roagă-l să te transfere la un alt medic, încerca pacienta Ioana s-o convingă.

— Crezi că nu l-am rugat?! Mi-a spus că sunt pacienta doctorului Ursu și că doar el decide. Am înțeles că nu pot fi transferată, așa fiind corect: nu vrea nimeni să-și asume greșeala altcuiva și nici să și-l facă pe Ursu dușman.

— Mai încearcă o dată. Spune-i directorului totul amănunțit, poate te va înțelege. Mergi chiar acum: încercarea greș nu are. Ai și tu niște drepturi.

Insistențele Ioanei i-au dat oarecum curaj Elenei să se decidă. Umflată de plâns, potrivindu-și cărjele, a ieșit clătînându-se mai tare ca odinioară.

— Directorul m-a asigurat că voi fi operată luni, a spus întorcându-se după ceva timp cu un licăr de speranță. Dar mi-e tare frică, Ioana! Presimt că nimic bun nu mă așteaptă. Imaginându-mi privirea tăioasă a doctorului Ursu, mă trec fiori reci. Fiind tot pe mâna lui, îmi poate face orice rău. Mi-e tare frică să nu se răzbune pe mine. Mă întreb de ce m-a chemat pentru operație, dacă poate nu avea tot necesarul?! Cum mă voi descurca cu copilașii mei, dacă voi fi inaptă de muncă?!

— Ai răbdare! N-o fi chiar total insensibil doctorul Ursu...

„Trebuie să am și eu răbdare!”, mi-am zis în gând, zilele de sâmbătă și duminică dovedindu-se a fi extrem de lungi și grele, părându-mi-se uneori că trăiam doar timpul cât era soțul cu mine. În clipele de singurătate, pline de incertitudini, mi-aș fi dorit să o am alături măcar pe una dintre cele șase surori ale mele, între noi fiind, însă, prea mare distanța, inclusiv frontierele de stat. Nimeni dintre ai mei nu știa încă de necazul meu, durerile fizice fiindu-mi atenuate cu analgezice, cele sufletești însă devenindu-mi tot mai obraznice. Realizând că pentru ele nu se va găsi prea curând vreun leac, mă alarmam tot mai mult, presată de încărcătura emoțională din salon, doar ziua de luni așteptând-o cu un licăr de optimism. „După patru zile de salon, voi ieși la aer și mă voi face bine. Voi putea merge cu bastonul... Cred că, din cauza patului rigid, mi-am pierdut

mobilitatea...”, mă alimentam eu cu speranțe seci, încercând să-mi amelioresz durerile cu gândul sănătos. Soțul nu trebuia să-mi știe frământările, având deja destule alte griji.

Decizia doctorului Gheorghe Pavelescu

Luni, la primele ore ale dimineții, ușa salonului s-a deschis lăsând să intre scaunul rulant mânuit de infirmiera Aura urmată de Alexandru. Venise ora plecării mele la CT. Mașina aștepta în curte. Cu greu m-au pus în scaun, mișcările și poziția impusă stârnindu-mi avalanșe de dureri cumplite, cu senzația că cineva îmi săpa nemilos prin oase, doza de analgezice primită înainte de plecare abia începând să-și facă efectul. Inspirând adânc aerul proaspăt de afară, visam să-mi recuperez măcar o parte din puterile pierdute. Intuiția și ochii minții rămânându-mi continuu de veghe, speram că CT-ul va infirma toate supozițiile ascunse în tăcerea unora, situația impunându-mi să fiu atentă la orice mișcare. „*CT-ul nu arată mari probleme, doar o neînsemnată modificare la capul femural drept... Contează părerea doctorului...*”, am prins o frântură din conversația cu radiologul de la spitalul clinic al M.A.I. Soțul nu mi-a spus mare lucru, doar că șoldul meu e în regulă, decizia aparținându-i doctorului Pavelescu.

În drumul de întoarcere spre „Foișor”, m-a surprins iarăși grija pentru pacienta Elena, așteptând să o văd mai încrezătoare după operație. Nu credeam că o vor aduce de la terapie intensivă în aceeași zi.

Spre seară însă, Elena plângea înfundat sub plapumă pe patul de spital. Sărmana femeie! Nu i-au pus nicio proteză de genunchi – „balama”, cum zicea ea. Îndreptându-i genunchiul, ortopedul i-a blocat piciorul în poziția întins. O teamă cumplită mi se furișase în oase, cu întrebarea auzită doar de mine și de Dumnezeu: „Cât de căinos trebuie să fie un medic ca să încalce jurământul lui Hipocrate?!”. Am stat cu ochii închiși până s-a lăsat noaptea, ca să nu văd groaza